

HOSTEL KABUL v Barcelone, preslávený svojimi párty, sa nachádzal priamo na Plaça Reial lemovanom palmami – námestí s bublajúcou bronzovou fontánou a vyčačkanými kandelábrami, ktoré navrhol slávny odchovanec Barcelony Gaudí.

V prvé ráno po príchode som sedela pri drevenom stole v spoločenskej miestnosti hostela nad mapou so šálkou studenej kávy na privítanie. Dupočila som sa o skupine mníšok, ktoré predávajú ručne maľované vejáre na flamenco, a snažila som sa nájsť ich kláštor v pavučine uličiek v nádeji, že nejaké kúpim pre svoju stránku.

Práve vtedy sa dolu schodmi hrnula skupinka ľudí a hrkotala fľaškami lacného španielskeho šumivého vína a plechovkami piva v neistých náručích. Lochlon kráčal na čele. Keď ma zbadal, zmeravel pred mojím stolom a zablokoval premávku. Všetci za ním narážali do seba ako v kreslenom filme.

„Čo robíš, človeče?“ zavrčal chalan za ním a strčil doňho.

Lochlون sa odpojil od skupinky, sadol si za stôl oproti mne a celý čas zo mňa nespustil oči.

Neohrozene a bez mihnutia oka som hľadela aj ja naňho. *Došlika, kto je ten chalan? Poznám ho?*

Keď nič nehovoril, naklonila som sa k nemu a podpichla som ho: „Nezabudni zavrieť ústa, obsmádač.“

Celá tvár sa mu rozžiarila v úsmeve.

„Nemohol som si pomôcť. Si skrátka... ohromná,“ povedal. „Vyzerala si mi dych.“

Jeho otvorenosť a nenútená príťažlivosť mi vohnali do líc červeň. Prv než som mohla znovu zareagovať, kamoši naňho zavolali, aby sa ponáhlal, lebo už boli takmer vonku.

„Kašlem na vás. Prídem za vami,“ zareval, ani na nich nepozrel. Rovnako rýchlo, ako sa prihrnula, skupinka zmizla. Odrazu nastalo znova ticho.

Sedeli sme oproti sebe a súperili sme, kto na koho vydrží hľadiť dlhšie. On sa odvrátil prvý a nadvihol rohy mojej mapy.

„Kam máš namierené? Ja som tu už celé dva týždne, takže ak potrebuješ pomoc, som tvoj,“ vyhlásil, akoby so mnou flirtoval či robil si nádeje. No možno to bola iba zhoda okolností.

„Vážne?“ preladila som na hravý tón.

V ten deň sme sa celé hodiny prechádzali po meste. Vôbec netušil, kde sme, ale na tom nezáležalo. Tie vejáre na flamenco som nakoniec nenašla.

Namiesto toho ma Lochlon na rušnom trhu Boqueria učil vyslovovať svoje meno (*Lok-lan Ó-ma-hún*). Rozprávali sme o mestách, z ktorých sme prišli, a pritom sme jedli pocukrované churros na schodoch impozantných kostolov a garde nám robili strašidelné chrliče.

Ja som práve prišla z Latinskej Ameriky a zostávalo mi ešte niekoľko mesiacov cestovania. No Lochlon, ktorý cestoval na etapy, práve začal novú sériu a plánoval ešte aspoň rok na cestách. Cestoval, až kým neminul všetky peniaze, vrátil sa domov

do Írska pracovať a potom zase vyrazil na cesty. Bol to Peter Pan v špinavých džínsoch a s írskym prízvukom.

Kým sa zotmelo, rozprávali sme sa o miestach, kam pôjdeme, a prepletali sme sa bočnými uličkami a zapadnutými kútmi Barcelony. Nepamätám si, kadiaľ sme v tú noc chodili, ale spomínam si na to chvenie v žalúdku vždy, keď na to myslím.

Nasledujúci týždeň sme sedeli vo vlaku do Pyrenejí a za jeho oknami uháňala idylická vidiecka krajinka. Hnedožlté polia, kamenné rozvaliny, vidiecke chalupy, zaprášené futbalové ihriská a obloha, obloha, obloha. Bol to začiatok ľúbostného románu trvajúceho štyri mesiace, počas ktorých sme spolu cestovali a nakoniec aj žili. Ak on bol Peter Pan, tak ja som bola Wendy.

Po Španielsku sme preskakovali cez turnikety v parížskom metre, vykopli nás z ligotavého baru pre smotánku v Monte Carle a noci sme trávili na rozprávkových florentských piazza, pričom sme sa bozkávali nad fľašami lacného chianti.

V Ríme ma učil, že nie je nič zlé na tom, ak sa správaš ako turista a fotografuješ sa s chlapmi oblečenými za gladiátorov. „Keď sa budeš tváriť, že je to pod tvoju úroveň, kadečo ti ujde,“ povedal mi. A mal pravdu.

Kompletne oblečení sme sa čľapkali vo verejnej fontáne v Zürichu v štýle *La Dolce Vita*, liezli sme po stromoch v berlínskom parku, až sme si odrali kolená, a v nočnom vlaku do Grécka sme celú noc hrali poker s izraelskými tínedžermi. Prvý raz sme sa milovali – vášnivo, zúfalo a živočíšne – v Instanbule a hrali sme sa hru Nikdy-nikdy na nízkonákladovej leteckej linke do Bombaja. Vo vlaku na konkánskej železničnej trase cestou do Goy Lochlon prvý raz priznal, že predtým čosi tají. „Je niečo, čo o mne nevieš, Kika,“ povedal mi, kým vlak uháňal a natriasal nás na úzkokoľajke, ktorá sa tiahla medzi Arabským

morom a pohorím Západný Ghát. Vo vlaku sme sedeli už päť hodín a ďalšie dlhé hodiny sme ešte mali pred sebou. *Prečo dlhé cesty nabádajú na priznania?* rozmýšľala som vtedy.

Cez okno svietilo slnko a zvýrazňovalo pehy na mojich stehnách. „Čo také?“

„V minulosti som robil veci, na ktoré nie som hrdý,“ zašepkal a hľadel von cez okno zafúľané od prstov. Na spánkoch sa mu ligotal pot.

Pokrčila som plecami. „Ako každý.“ Jeho slová ma neznepokojili. Medzitým som si už o ňom urobila názor. Nebol to iba prázdninový sex, Lochlon už pre mňa niečo znamenal. Musela by to byť veľká vec, aby sa to zmenilo.

Lenže on sa vážne zamračil.

„Nie, nerozumieš mi. Keby si to vedela, hľadela by si na mňa inak.“ Vyzeral veľmi nervózne a odlepoval si od hrude prepotené tričko.

„Tak mi to povedz, nech rozhodnem sama,“ odvetila som bez mihnutia oka.

No vtedy akoby niekto zatiahol v mojom mozgu záchrannú brzdu. Pred očami sa mi mihol mamin varovný pohľad a ako výstražný signál hovoril: *Pozor! Pozor! Pozor!*

„Dúfam, že nie si ženatý, alebo áno?“ vyhrkla som a pokoj ma celkom opustil. Pri tej myšlienke som sa cítila, akoby mi niekto rozpáral vnútro.

Mama mala pravidlo: nezamiluj sa do ženatého chlapa. Zaviedla ho, keď sa to stalo jej. Môj otec bol fantasticky fešný (a fantasticky ženatý) Riman, s ktorým sa zoznámila, keď žila v Taliansku. Už spolu nekomunikujú.

Nevyhadzovali sme peniaze na klimatizované kupé, takže keď som si preložila nohy, stehná sa mi prilepili o sedadlo.

„Ježiš, nie, nemám ženu.“

Zavrela som ústa, ale poplašné zvonenie neprestalo. „Ani len bláznivú manželku zavretú v podkroví? Vieš, že aj to sa ráta,“ naliehala som. Z niečoho takého by chytila paniku aj moja zvyčajne pokojná matka jogínka.

Krútil hlavou ako vrtuľou. No o chvíľu sa spýtal: „Počkaj, to je predsa z *Jany Eyrovej*, nie?“

„Máš frajerku? Frajera? Nemanželské deti?“ pálila som do ňo a kolieska v hlave sa mi točili rýchlejšie.

„Mohla by si prestať? Nie je to nič také.“ Pohrával sa s vyťahnutou nitkou na leme trička, omotával si ju okolo prsta, až mu zbelel.

„Niečo protiprávne?“ spýtala som sa. „Sedel si?“

„Samozrejme, že nie,“ povedal a chytal sa za nos, akoby zacítil niečo nepríjemné. „Už sme s tými otázkami a odpoveďami skončili? Mrzí ma, že som to vôbec spomenul. Zabudni na to, dobre?“

Uprel na mňa spýtavý pohľad, s ktorým mi pripomínal malého chlapca – mal veľmi ďaleko od hrdého sebaistého muža, akým bol zvyčajne. Sťažka preglgol, až mu nadskočil ohryzok. Pri tom pohľade sa mi svaly na chrbte uvoľnili.

„Dobre, ale ešte jedna otázka,“ nástojila som. „Je to, čo si urobil, už naozaj minulosť?“

Vlak sa šinul cez mangovníkový háj a vzduch sa priam lepil od vône hnijúceho ovocia a nepríjemného smradu výfukov z motorovej lokomotívy.

Lochlón ani len nepozrel na vábivé voskové mangovníky. Naklonil sa dopredu a oprel sa o lakte.

„Prisahám Bohu, že áno,“ ubezpečil ma rezolútne.

Vedľa nás hrmtal nákladný vlak, ktorý šiel opačným smerom, a na chvíľu nám prerušovane blokoval výhľad, ako keď preskakujú okienka filmu. V tej chvíli sa moje obavy vyparili ako kaluž na spaľujúcom indickom slnku.

„Tak potom mi na tom nezáleží. Ak toto si skutočný ty, nezáleží mi na tom, čo sa stalo kedysi.“ Vlak sa ponoril do čiernej tmy tunela.

„To hovoríš teraz, ale keď ti to poviem, nebudeš chcieť mať so mnou nič spoločné.“